

недовършената картина от календаря на светците в новата църква. — Нека ни бъдат закрилници в този тежък час!

Той ^сколинчи, свали шлем, дигна десница към небето.

— Кълна се, че ако те ни помагат, новата църква край брега на Етъра ще бъде наречена в тяхна чест...

29.

По стръмните скали дази в нечовешки усилия едно слабо детско тяло. Там гдето дори коза не би посмяла да стъпи, Матей се ловеше за издадините, премятеше се пъргаво през страшните глъбини, все по-нагоре, все по-нависоко.

Царят искаше да открие следите на гърците, царят нямаше доверие в Матей. Ала ето, че малкият Матей щеше да му докаже, че той е наистина добър българин и е готов живота си да даде, за да му стори услуга.

Момчето надникна през една пукнатина на скалата, впери очи в далечината, закри челото си с ръка, огледа внимателно всичко дорде му стигаше взора. Нищо нямаше. Хълмисти възвишения се сменяха с равни котловини и речни долини, чак до синята ивица на Хебъра. Нито следа от човек, нито следа от кон, или оръжие. Той отново почна да се катери. Все по-високо. През непроходими гъсталаци, той си изравняваше ръцете и краката, за да си отваря по-скоро път: по остри камъни, по шеметни, надвиснали над клисури пътеки. С нокти, със зъби се ловеше за всеки стрък, за всяко коренче. Крепостната стена се извисяваше над него равна и права, недостъпна, забила кули в облаците. Гореще разнасяше равната стъпка на бдителите по площадките.

— Нашите се забавиха много. Току виж изникнали от някъде проклетите българи! А ние сме тук петдесет копия... — казваше един от стражите. — Не трябваше да се откъсваме тъй далеч от главната фаланга...

— Кир Тодор си е разположил лагер за пир и забава. Та не му се